

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: X X**, bytem X, proti **žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, čj.,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou k žalovanému a zdejšímu soudu žalovaným postoupenou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl námitky žalobce a potvrdil své prvostupňové rozhodnutí ze dne 27. 7. 2015, čj. . Tímto rozhodnutím žalovaný k žádosti žalobce o úpravu důchodu zvýšil dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), starobní důchod od 1. 11. 2016 z důvodu dodatečného započtení doby učení a doby pojištění od 8. 11. 1975 do 18. 12. 1983, a podle téhož ustanovení poskytl žalobci doplatek důchodu za dobu pěti let od okamžiku uplatnění žádosti.

Žalobce v rámci žaloby, kterou k výzvě soudu doplnil, především namítl, že žalovaný mu měl doplatit důchod od doby vzniku nároku na tento důchod, tedy od 1. 11. 2006, a nikoliv pouze za pět let. Zdůraznil, že doložil potřebné dokumenty o zaměstnání, přičemž problém s chybějící dobou a neodevzanými evidenčními listy nevznikl jeho vinou. Žalovaný mu odmítl doplatit důchod v daném rozsahu proto, že žalobce nepředložením potvrzení o zaměstnání a výši příjmů v letech 1975 - 1983 v X zavinil nezapočtení této doby do výpočtu výše důchodu. Potvrzení o tomto zaměstnání v daném období včetně výše příjmů však X

odeslalo Okresnímu národnímu výboru v Berouně dne 28. 4. 1986, k čemuž připojil potvrzení X ze dne 4. 5. 2015. Poukázal dále na to, že jako laik nemohl vědět, že v přehledu dob pojištění nebyl uveden vyměřovací základ.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že přiznal žalobci nárok na doplacení důchodu za dobu pěti let předcházejících dni podání žádosti zcela v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) a § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Žalobce totiž podal žádost až dne 11. 5. 2015, a proto došlo k prekluzi nároku na výplatu důchodu za období od 1. 11. 2006 do 10. 5. 2010, k níž byl žalovaný z úřední povinnosti povinen přihlídnout. Žalovaný dodal, že příčinou vyplácení nižšího důchodu nebyl nesprávný úřední postup. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při jednání u soudu žalobce nad rámec svého písemného podání zdůraznil, že v dané věci jde o dobu téměř 10 let, kdy pracoval pro X, které příslušným orgánům všechna potvrzení poslalo. K dotazu soudu, zda má k dispozici nějaké další podklady k prokázání doručení evidenčního listu či k vysvětlení toho, na základě čeho X potvrzení vydalo, či proč toto potvrzení bylo odesláno až v roce 1986, žalobce uvedl, že takové podklady ani informace nemá. Žalovaný při jednání u soudu odkázal na své písemné vyjádření.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce podal dne 16. 11. 2006 k OSSZ Beroun žádost o přiznání starobního důchodu s datem od 1. 11. 2006. V žádosti uvedl v přehledu svých zaměstnavatelů tyto subjekty: X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X; v rubrice „od - do“ je pak v rámci téže žádosti ve vztahu k uvedeným zaměstnavatelům souhrnně uvedeno „neví“. Součástí správního spisu je dále osobní list důchodového pojištění žalobce z roku 2006, v rámci něhož není zahrnuta doba zaměstnání žalobce mezi lety 1975 a 1983. Dne 11. 5. 2015 se pak žalobce dostavil na OSSZ Beroun a požádal o dopočet a doplatek důchodové dávky, na základě čehož mu bylo v rámci osobního listu důchodového pojištění dodatečně započteno mimo jiné období 8. 11. 1975 - 18. 12. 1993, tedy 2963 dnů zaměstnání. Žalovaný pak shora již označeným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015 rozhodl o zvýšení starobního důvodu žalobci od 1. 11. 2006 (výrok I.) a současně určil, že doplatek důchodu žalobci náleží do 11. 5. 2010 (výrok II.). Dne 10. 8. 2015 pak podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného námitky s tím, že žádá doplatek důchodu od 1. 11. 2006, neboť problém s chybějící dobou a neodevzdaným evidenčním listem nevznikl jeho vinou. Žalovaný však námitky žalobce rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou namítl a své prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Dle potvrzení předsedy X ze dne 4. 5. 2015, které žalobce přiložil k žalobě, pak žalobce byl zaměstnán v uvedeném ZD od 8. 11. 1975 do 18. 12. 1983, přičemž „*ELDZ byl odeslán na tehdejší Okresní národní výbor Beroun, odbor sociálních věcí a zdravotnictví dne 28. 4. 1986*“.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož „*zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od*

jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení“. Toto ustanovení je přitom zvláštním vůči § 55 odst. 2 téhož zákona, podle něhož „nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká, není-li dále uvedeno jinak, uplynutím pěti let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží“.

V projednávané věci není mezi účastníky sporné, že původní rozhodnutí žalovaného o nároku žalobce na starobní důchod (v roce 2006) nezohlednilo jeho dobu zaměstnání v letech 1975 až 1983 v X, tedy že starobní důchod byl žalobci vyplácen v nižší částce, než v jaké mu náležel. Spornou naopak zůstává otázka, zda žalobce má nárok na doplatek důchodu pouze 5 let nazpět ode dne uplatnění nároku na jeho zvýšení, nebo zda mu svědčí nárok na doplatek již ode dne, kdy mu starobní důchod náleží (tedy již od 1. 11. 2006). Tak by tomu bylo tehdy, pokud by v dané věci byly naplněny předpoklady plynoucí z citovaného § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., tedy důchod by byl žalobci vyplácen v nižší částce v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Namítá-li žalobce v rámci žaloby, že problém s „chybějící dobou a neodevzdaným ELDZ“ nevnikl jeho vinou, je k tomu třeba v návaznosti na výše uvedené zdůraznit, že pro posouzení dané věci není a nemůže být primárně určující „vina“ žalobce na nastalé situaci, ale především to, zda je v dané věci dán nesprávný postup příslušného orgánu sociálního zabezpečení. Jak přitom ve vztahu k výkladu shora citovaného § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. již dovodil Nejvyšší správní soud, žalovaný správní orgán není povinen se „vyvíňovat“ z tvrzení stěžovatele, že v minulosti pochybil, aniž by zde existovaly jakékoliv skutečnosti, jež by takovéto pochybení indikovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 279/2015-24). V projednávané věci přitom zdejší soud dospěl k závěru, že zde nebyly prokázány skutečnosti, které by takové pochybení skutečně indikovaly. Žalobcem předložené vyjádření X, podle něhož evidenční list žalobce „byl odeslán“, ještě bez dalšího podle názoru zdejšího soudu nemůže svědčit nesprávnému postupu žalovaného správního orgánu, a to tím spíše, že se jedná o vyjádření ze dne 4. 5. 2015 (tedy se značným odstupem od tvrzeného odeslání) a nepodložené dalšími podklady či upřesňujícím tvrzením (a to ani po výzvě soudu při jednání). V této souvislosti navíc nelze přehlédnout, že dle citovaného potvrzení k odeslání evidenčního listu žalobce mělo dojít až poměrně dlouhou dobu po skončení jeho pracovního poměru u uvedeného ZD. Jinak řečeno, žalobcem předložené vyjádření samo o sobě ještě nemůže být dostatečné k tomu, aby soud mohl konstatovat nesprávný postup příslušného orgánu sociálního zabezpečení.

Přestože nelze dát žalovanému za pravdu v tom, že by pro danou věc mělo být významné, že žalobce proti rozhodnutí o přiznání a výši starobního důvodu v roce 2006 nijak nebrojil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Ads 94/2014-22), je možno poukázat též na to, že sám žalobce X ve výčtu svých zaměstnavatelů v žádosti o přiznání důchodu neuvedl. Doba, která nebyla žalobci započítána (přesahující 8 let) přitom není dobou marginální a v pochybnostech, zda byl příslušným orgánům evidenční list řádně zaslán, nelze mechanicky postupovat k tíži správního orgánu a konstatovat jeho nesprávný postup.

Důvodová zpráva k novele § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. uvádí, že nesprávným postupem orgánu sociálního zabezpečení bude zejména to, „*jestliže orgán sociálního zabezpečení přehlédne okolnost, která již byla obsažena v podkladech v době rozhodování, použije nesprávných podkladů, dopustí se početní chyby, zamění podkladový materiál, chybně stanoví věk potřebný pro vznik nároku na důchod, provede snížení důchodu, přestože k němu dojít nemělo, nezvýší důchod, přestože ke zvýšení dojít mělo (zejména při hromadném zvyšování důchodů)*“. Ani z tohoto demonstrativního výčtu vysvětlujícího úmysl zákonodárce pokud jde o citované ustanovení zákona č. 155/1995 Sb. pak nelze dovodit, že by žaloba v nyní projednávané věci měl být důvodná.

S ohledem na výše uvedené se tedy zdejší soud neztotožnil se žádnou z výše uvedených žalobních námitek a žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. června 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová